

[Poul Møller.]

at finde ud af, hvilken parlamentarisk basis den nuværende regering egentlig optræder på, og derfor havde det nok været rigtigt, om statsministeren ved en demission havde tilvejebragt den fornødne klarhed. Jeg går imidlertid ud fra, at hr. Aksel Larsen i så fald ville have anbefalet kongen at lade hr. Krag fortsætte, og med denne antagelse vil jeg så lade det hvile. Har jeg ret heri, er regeringens basis et nyt flertal, et socialistisk flertal, og meget i regeringserklæringen og også i hr. Per Hækkerups tale tyder jo på, at det skal bruges. Den nærmeste tid vil vise, om det så også lader sig bruge.

Det har jo allerede vist sig, at det ikke lader sig gøre at bruge dette socialistiske flertal til at sikre en fortsættelse af sikkerhedspolitikken og formentlig heller ikke af den europæiske markedspolitik. Her må regeringen søge støtten hos den ellers så forhadte borgerlige opposition. Og kan flertallet anvendes, hvis overenskomstforhandlingerne slår fejl, hvis statsministeren, socialdemokratiet, regeringen anser et folketingsindgreb for nødvendigt? Jeg har ingen erindring om, at hr. Aksel Larsen nogen sinde, hverken som kommunistisk eller socialistisk leder her i tinget, har accepteret et indgreb på arbejdsmarkedet. Er han på sine gamle dage gået i kloster, ja, så er det nok ikke usandsynligt, at indgrebet får en klassepolitisk karakter. Jeg forstår på munden rundt omkring, at de damer og herrer har en anden opfattelse, kender fortilfælde. Dér kan man bare se, de har haft brug for at studere dette spørgsmål i den sidste tid, og det kan jeg da godt forstå, men jeg har i hvert fald hørt mange taler, hvor hr. Aksel Larsen har vendt sig stærkt imod folketingsindgreb over for arbejdsmarkedets forhold. Skulle han være gået i kloster, og mener han nu, at indgreb skal gennemføres, så er jeg bange for, at det kun er et indgreb, der får en så klassepolitisk karakter og bliver så ensidigt, at mange i regeringen, der har ansvaret for den økonomiske udvikling, vil være ret bekymrede. Hans Rasmussen har jo allerede luftet tanker i retning af et sådant regeringsinitiativ, og vil SF hjælpe regeringen, hvis det til marts skulle vise sig, at det nye finans-

lovforslag ikke kan holde, uden at der sikres staten ekstra skatteindtægter?

Må jeg i øvrigt vedrørende dette finanslovforslag sige, at jeg kalder det et stift stykke, at man anvender et finanslovforslag, der fremsættes her i tinget den 17. november uden bemærkninger, som argumentation imod oppositionen under en valgkampagne op til den 22. november. Jeg kalder det i øvrigt også et stift stykke, at finansministeren tillader sig at fremsætte et finanslovforslag uden anmærkninger her i det høje folketing. Det er aldrig sket før, og enhver, der kender til finanslovsproblemerne, ved, at man intet kan læse af et finanslovforslag uden anmærkninger, slet ikke efter at man er gået over til rammebevillinger, til ikke at specificere kontiene; det er umuligt at se, hvad finanslovforslaget indeholder. (*Afbrydelse*). Det var midlertidigt, men derfor skulle man lade være med at benytte det som argumentation imod os andre i valgkampen. (*Afbrydelse af undervisningsministeren* [K. B. Andersen]). Men det gjorde undervisningsministeren. (*Undervisningsministeren* [K. B. Andersen]: Det var hele jeres udgiftspolitik!). Nu skal undervisningsministeren tie stille, det har han så forfærdelig svært ved, men i dag har han en mulighed for det for første gang i lang tid, og han ville være klog, hvis han gjorde det. (*Afbrydelse af undervisningsministeren* [K. B. Andersen]). Ministeren skal ikke tale til sine politiske modstandere, som han taler til de højere embedsmænd i undervisningsministeriet.

Om dette finanslovforslag har finansministeren sagt, at det ikke kræver ekstra skatteindtægter; men når vi nu om nogle måneder kender januarpristallet og kender resultatet af overenskomstforhandlingerne, så er jeg bange for, at det kommer til at knibe svært med at indfri dette tilsagn. Allerede oktoberpristallet har jo givet dette budget et grundskud. Kan finansministeren ikke lige så godt nu indrømme, at det trækker den vej, at den budgetterede udgiftsstigning på 2 milliarder kr. eller 13 pct. ikke vil kunne holde? Har SF givet regeringen lovning på merværdiafgiften, eller har SF givet lovning på et betydeligt kasseoverskud, hvis staten skulle ønske det? Og vil regeringen kunne